

**DVĚ
ZRCADLA**

Karolina Limrová

HØST



DVĚ ZRCADLA Karolina Limrová



DVĚ ZRCADLA

Karolina Limrová



© Karolina Limrová, 2011

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-545-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-546-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-547-4 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-548-1 (Formát MobiPocket)

Poděkování

Marušce ambře Vaníčkové...

...za to, že jsi mi od začátku věřila a věnovala mi rok života.

Zdence Bye Liškové...

...za Tvé nenahraditelné přátelství a postřehy.

Romaně Amishe Kotrlové...

...za to, že jsi mi dávala sílu a optimismus.

A hlavně Kubovi...

...za to, že jsi.

I

Portland, Maine, 1789

Láskyplně přejel dlaní po právě ohoblované desce. Vzduch voněl čerstvě řezaným dřevem, všude se povalovaly hromádky pilin a hoblin. Tohle pro dnešek stačí, za chvíli bude svítat a Susan mu přinese chleba a mléko. Chtěl ji překvapit. Mohli by si třeba vyjet za město. Dokonce se už s mistrem domluvil, že si půjčí povoz a koně. Věděl, že ji to potěší.

Na dvoře před truhlárnou se ozvaly tiché kroky. Joshua překvapeně vzhlédl ke dveřím. Slunce ještě nevyšlo. Sundal z háčku petrolejku a z ponku vzal těžké kolářské kladivo. Člověk nikdy neví.

Chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly na tmou. Lampa chabě osvětlovala pouhých pár metrů v bezprostřední blízkosti.

„Je tu někdo?“ zvolal a sevřel topůrko pevněji. Možná sem zabloudili toulaví psi. Jatky stály nedaleko.

Žádné odpovědi se nedočkal. Ledový podzimní vítr sem přinášel jen obvyklé zvuky končící noci — vzdálené skřípění pekařských povozů, opileckou hádku v nedalekém přístavu, chrápání mistra, který to v noci přehnal s pitím.

A pak to uslyšel znovu. Teď to znělo spíš jako tiché pleskání, jako by se vítr opřel do velkého kusu plátna.

Do oranžového kruhu světla náhle vkročila vysoká postava. Joshe, který rozhodně nebyl nijak malý, o dost převyšovala. Ten člověk nadržel žádnou zbraň, přesto působil hrozivě. Možná za to mohl jeho oděv — dlouhý tmavý vlněný plášť a klobouk stejné barvy, který mu zakrýval větší část obličeje.

„Hledáte někoho?“ zeptal se truhlář a instinktivně o krok couvl.

Muž neodpovídal. Stál zcela nehybně, jako by o něčem přemýšlel. Pak se dotkl krempy klobouku, vypadalo to jako pozdrav. Při tom ho ale odsunul z čela.

Josh přidušeně vykřikl a prudce uskočil do otevřených dveří dílny. Pár nepřírozeně zbarvených stříbřitě šedých očí ho pozoroval s chladnou netečností. Ve chvíli, kdy se Joshua pokusil dveře zavřít, neznámý neskutečnou rychlostí překonal těch pár metrů a už svíral jeho hlavu.

Kladivo dopadlo na zem s tupým zaduněním a plameny z rozbité petrolejky se hladově zakously do hromady suchých hoblin. O vteřinu později rozetnul ticho nad ztemnělou ulicí srdceryvný výkřik.





Déšť usilovně bombardoval přední sklo a stěrače pracovaly na plný výkon. Projížděl jsem jednu zatáčku za druhou a ve zpětném zrcátku sledoval stěhovací vůz. Jeho řidič měl v tomhle počasí dost velké problémy. Nedokázal se mnou držet krok. Raději jsem zpomalil.

Pak přišla poslední ostrá zatáčka a mezi stromy se vynořila mohutná kamenná stavba. Připomínala spíše skotskou tvrz než dům. Tvořila ji dvě symetrická křídla. Okna zakrývaly dřevěné okenice. Bílé opukové kvádry vytvářely iluzi, že se sídlo topí ve slunečním světle, ačkoli bylo zataženo.

Zaparkoval jsem kousek od hlavního vchodu, abych uvolnil místo stěhovákům. Oba muži si s reptáním zapnuli bundy, nasadili čepice a vystoupili, aby v tom příšerném počasí nanosili nábytek do domu.

„Pánové,“ zvolal jsem těsně před tím, než do lijáku vytáhli jeden z nejcennějších kusů — sto padesát let starou šatní skříň. „Čeká vás dnes ještě nějaká práce?“ Zůstal jsem od nich stát poměrně daleko. Pro jistotu.

Nechápavě se na mě podívali. Byli promáčení až na kůži. „Ne. Vy jste poslední,“ odpověděl ten, který předtím řídil.

„Co byste řekli tomu, že bych vám zavolal taxi a postaral se, aby vaše auto stálo před firmou zítra ráno?“

Nedůvěřivě se mračili.

„A kdo vám to nanosí do baráku?“ ucedil ten druhý.

Usmál jsem se a zvedl límec kabátu.

„Samozřejmě to nebudu stěhovat sám. Pozvu si na to přátele. Jen bych nerad, abyste mi v tom dešti zničili nábytek.“

Pokrčili rameny. Když jsem jim každému předal padesát dolarů, zjihli a zatvářili se, jako bychom byli nejlepší přátelé. Taxikář dorazil do pěti minut, volal jsem ho už cestou. Za chvíli jsem stál na příjezdové cestě sám.

Otočil jsem se k domu a rozhlédl se. Vypadal stejně jako v prospektech. Rozlehlý, majestátní a elegantní. Levá část byla téměř úplně porostlá psím vínem. Blízkost lesa a nevlídné podnebí se podepsaly na přilehlém pozemku. Jen zarůstající pěšinky dávaly tušit, jak pečlivě udržovaná zahrada to původně byla. Vytrvalý červenový déšť dopadající na hustý neprůchodný porost omýval divoce rozrostlé keře popínavých růží, které omamně voněly. Dům byl v bezvadném stavu, ačkoli tu stál už dvě staletí.

Vytáhl jsem z kapsy klíč, který mi předtím dali v realitce, a vydal se na průzkum. Vstupní hala působila honosně a ponuře zároveň. Obklady z mramoru a zaprášené křišťálové lustry. Všude pusto, prázdno a prach. Prošel jsem celé přízemí i rozlehlé pokoje v prvním patře. Uměl jsem si představit, že do týdne by to mohla být ukázková rezidence. Starý dům určitě v minulosti prošel výraznou rekonstrukcí. Mozaikové podlahy, zdobené vysoké stropy a široká okna, která zvýrazňovala dojem prostornosti a vzdušnosti. Krásné a pro mě zbytečně velké.

Byl jsem sám, do některých z těch pokojů nejspíš nikdy ani nevstoupím. Vzpomněl jsem si na pár přátel, se kterými jsem se stýkal v New Yorku. Na Sandru. Kdysi jsem žil jinak. Ale to už je dávno pryč...

Ta stavba mě zaujala hned na první pohled, navíc stála na ideálním místě, daleko od lidí, dva kilometry od Longville, malého města na hranicích Chippewské národní rezervace. Bydlelo tu jen pár tisíc obyvatel. Tohle místo jsem si zvolil hlavně kvůli podnebí. Častý déšť a oblačnost, málo slunečných dnů.

V prvním patře jsem si vybral velkou ložnici s okny na sever. Podél zadní stěny vedlo úzké dřevěné schodiště, které končilo ve stropě u padacích dveří. Už venku jsem si všiml, že dům má přistavěné podkroví. Nahoru zajdu až později. Ted' se stmívalo, musel jsem vyrazit. Nenáviděl jsem se za to, ale už jsem to nemohl déle odkládat.

Samozřejmě že jsem nejel do Longville. Leželo příliš blízko a já tady chtěl nějakou dobu zůstat. Nejbezpečnější byla velká města. Vždycky jsem našel to, co jsem hledal. Rozhodl jsem se pro Minneapolis. Desítky temných uliček, desítky příležitostí. Nemusel jsem pátrat dlouho.

Mohutná postava klátící se pod vlivem přemíry alkoholu. Potácel se a narážel do zdí. Ušklíbl jsem se. Málem jsem ho minul. Ale pak jsem zaslechl jeho monolog. To rozhodlo. Ať už byla Meggie kdokoli, ten muž už ji nikdy nezmlátí ani neznásilní.

Chutnal příšerně...



„Danny, to přece nemyslíš vážně! Přece to neponeseš sám?“ Mračila jsem se na něj, ale vzhledem k tomu, že byl téměř o dvě hlavy vyšší než já, musela jsem se u toho pořádně zaklánět. Se založenýma rukama jsem stála ve dveřích a bránila mu vejít.

Zazubil se. „Ale no tak, Kate. Máš strach o to zrcadlo, nebo o mě?“

Tohle mi dělal pořád. Smál se, i když jsem třeba byla naštvaná, a já se kvůli tomu nikdy nedokázala dlouho zlobit.

„O zrcadlo, samozřejmě,“ ušklíbla jsem se. „Stálo mě skoro celý měsíční plat.“

„Tak už jdi stranou, přece nechceš, abych ho upustil.“

Neochotně jsem ustoupila a nechala ho vejít. Chvilku manévroval, než se mu obrovský rám povedlo správně nasměrovat do dveří. Tvářil se, jako by nesl kus kartonu, a ne šedesátikilové monstrum. Do mého pokoje v prvním patře ho dostal, aniž si musel odpočinout.

„Díky, supermane,“ řekla jsem uznale, když moje nové krásné zrcadlo konečně viselo na připravené skobě.

„Činit tě šťastnou je mým životním posláním,“ řekl se smíchem.

Pak malinko zvážněl, ale nakažlivá radost mu z očí svítila stále.

„Pojď si večer někam vyrazit,“ nadhodil.

„Ne, díky, Danny. Dneska pracuju až do večera. Nejspíš budu děsně utahaná.“

„Ale no tak! Jak dlouho už jsi nebyla venku? Tak aspoň oběd? Vezmu tě na něco strašně nezdravýho.“ Zase ten neodolatelný úsměv.

Uvědomila jsem si, že se na něj culím.

„To tě naočkovala máma, že jo? Právě jsi použil skoro stejnou větu jako ona včera.“

Vůbec se netvářil provinile. Pokrčil rameny a mrknul na mě. „Asi jen máme stejnej názor. Nejspíš to bude tím, že to je pravda. Moc pracuješ.“

„Tak jo. Ale jenom na hamburgera. Nemůžu nikde dlouho vysedávat,“ řekla jsem rezignovaně.

Rozzářil se. „Skvělý. Přijdu v poledne.“

Stál proti mně a nějak se neměl k odchodu. Jen se tak díval a jeho oči se smály. Kdo by to byl řekl, že modrá barva může tak hrát?

„Za chvíli musím jít, Danny. Ještě jsem nesnídala,“ naznačila jsem.

„Jasně, vypadnu.“ Usmál se, ale ani teď nevypadal, že se chystá odejít. Najednou stál těsně u mě a trochu neohrabaně mě hladil po vlasech. Ani jsem nedutala. Pak se náhle sklonil a políbil mě. Jen letmo a vlastně se ani pořádně netrefil. Jeho rty se jemně dotkly koutku mých úst a pak tváře. Nedokázala jsem se ani pohnout.

„Tak v poledne, Kate,“ řekl tiše a odešel. Slyšela jsem, jak zaklaply vchodové dveře.



Do Longville jsem se vrátil za svítání. Bylo to jen tak tak. Otevřel jsem obě křídla hlavního vchodu a během deseti minut vystěhoval veškerý nábytek z korby nákladáku do domu, včetně té obrovské skříně. Doufal jsem, že jako většina firem ani tahle stěhovací nezačíná pracovat před devátou. Přesto jsem jel tak rychle, jak to vypůjčený veterán dovoloval. Cestou jsem ještě natankoval plnou nádrž. Na místo jsem dorazil deset minut před devátou. Nějaká mladá žena zrovna odemykala vchodové dveře. Představil jsem se jí a předal klíče od auta. Zmámeně se na mě usmívala a slíbila, že je vrátí do správných rukou. Zpátky jsem šel pěšky.

Čekala mě práce na domě, a to byla věc, kterou jsem dělal vážně rád, protože to bylo... lidské. Při svých schopnostech bych mohl všechno, včetně malování a úklidu rozlehlého sídla, dokončit za dva dny, ale tím by to ztratilo své kouzlo. Navíc, neměl jsem kam spěchat. V podstatě mě děsilo, že dříve nebo později bude všechno hotové.

Dával jsem si na čas. I mysl zpomalila jindy tak zběsilé tempo a přizpůsobila se rozvázným tahům štětce. Tohle místo třeba bude jiné. Musí být...

Když se blížil soumrak, dokončoval jsem teprve první vrstvu malby na stěnách ve vstupní hale. Rozhodl jsem se, že než uschne, konečně prozkoumám půdu.

Dveře se daly snadno otevřít. Podkroví bylo ponuré, špinavé a prázdné. Na trámech visely pavučiny a vzduch vlhce zapáchal zatuchlinou. Jak jsem procházel z jedné strany na druhou, zvedala se oblaka prachu. Obrovský prostor přედělovaly jen dřevěné trámy. Přesto jsem se tu cítil dobře. Jako bych vstoupil do jiného světa.

Došel jsem až nad jižní křídlo a všiml si, že v podlaze jsou stejné padací dveře, kterými jsem přišel ze svého pokoje. Náhle mou pozornost upoutal předmět v temném koutě. Na železné skobě tam viselo obrovské starobylé zrcadlo. Velikost jeho rámu přesahovala rozměry veřejí běžných dveří. Šel jsem blíž. Navzdory letitým nánosům špíny bylo poznat, že je to krásná práce. Rám zdobily jemné rytiny a zlatý ná-
těr. Užasl jsem.

Přišel jsem blíž a rukou setřel vrstvu šedavého prachu. Ten pohyb jsem ale nedokončil. Stál jsem několik vteřin bez hnutí a nevěřícně zíral na právě očištěnou plochu.

„To přece...“

Na okamžik se mě zmocnila panika. Tohle bylo špatně...

Zrcadlo neodráželo mou tvář ani místnost, ve které jsem stál. Šokovaně jsem hleděl do neznámého pokoje. Byl malý, jednoduše zařízený, oknem do něj pronikalo chabé podve-
černí světlo.

Zkusmo jsem natáhl ruku, ale hladká plocha moji dlaň zastavila. Nedokázal jsem si to vysvětlit. Já sám jsem byl nadpřirozenou bytostí, v jejíž existenci většina lidí nevěří. Ale tohle...

Díval jsem se do obyčejného pokoje, jakých by se daly najít tisíce. Postel, psací stůl s počítačem, který měl svá nejlep-
ší léta dávno za sebou, veliká napěchovaná knihovna a šatní skříň. Prosklené dveře, které prozrazovaly, že dům, ve kte-
rém se ten pokoj nachází, nebude příliš starý.

Ty dveře se náhle otevřely.

Instinktivně jsem uskočil stranou.

Do místnosti vstoupila vysoká štíhlá dívka. Dlouhé hnědé vlasy protkané měděnými odlesky měla svázané do ohonu. Na první pohled mě upoutaly její zelené oči. Byla krásná. Všiml jsem si, že vypadá unaveně.

Téměř jsem měl potřebu odkašlat si a pozdravit. Ale brzy jsem pochopil, že ona mě nevidí. Zvědavě jsem přistoupil k zrcadlu ještě blíže a rukávem očistil jeho povrch.

Na zem k psacímu stolu postavila batoh a svlékla si zimní bundu. Když si potom sundávala svetr, z vlasů se jí uvolnila spona, takže se jako vodopád rozprostřely na jejích ramenou. Zatajil jsem dech.

Na malý okamžik jsem měl pocit, že mě vidí. Zarazila se a pak vykročila ke mně. Teď byla přímo u zrcadla. Stál jsem tiše, jako by mě její pohled přikoval na místě. Dívala se mi do očí. Chtěl jsem něco říct, zeptat se jí na jméno. Ale ona beze slova sebrala hřeben z toaletního stolku a začala si pročesávat vlasy.

Slunce se sklánělo k západu a jak tady na půdě, tak v jejím pokoji se prodlužovaly stíny. Její tvář získala v tom přítmí tajemný nádech. Zmámeně jsem sledoval každý její pohyb. Jak hřeben projíždí lesklými hustými vlasy a ty se pak poslušně rovnají a splývají do půli zad. Trvalo to dlouho.

Najednou jsem si uvědomil, že výjev před mýma očima není tak jasný jako před chvílí. Jako by blednul a stával se nevýrazným. Zároveň jsem si všiml, že začínám vidět svůj odraz a celé podkroví za sebou. Oba obrazy se prolínaly, ale ten můj postupně sílil a její slábl.

Zatvářila se překvapeně a upustila hřeben. Prudce natáhla ruku ke mně, ale zastavil ji povrch zrcadla. A pak zmizela a já viděl jen sám sebe.

Slunce zapadlo a nastala noc.



Byl to náročný den. V knihkupectví jsme dnes měli tolik práce, že jsem na jídlo úplně zapomněla. Danny mě ale nekompromisně vystrkal ze dveří a donutil sníst v bistru přes ulici zapečenou bagetu. Vlastně jsem mu byla vděčná. O tom raním polibku nepolibku se vůbec nezmínil a choval se stejně uvolněně jako vždycky.

Stáhla jsem železnou žaluzii a běžela k autu. Lilo jako z konve. Než jsem přešla ty tři metry, byla jsem promočená skoro na kůži. Ještěže jsem bydlela tak blízko. V autě se ani pořádně nerozehřálo topení a už jsem zastavovala před naším domem.

Máma ještě nebyla doma. Na věšáku nevisel kabát a neslyšela jsem ani televizi. Na záznamníku mi její lehce rozechvělý hlas vysvětloval, že se zdrží, protože přijel Gary. Usmála jsem se. Lepšího chlapa si máma najít nemohla. Kromě toho, že vypadal přesně jako jeho slavný jmenovec, mámu prostě zbožňoval.

Šla jsem rovnou k sobě. Únava mě zmohla natolik, že se mi ani nechtělo připravovat něco k večeři. Svlékla jsem si mokré šaty a přehodila je přes opěradlo židle. Konečně jsem si mohla pořádně prohlédnout to obrovské zrcadlo, ráno na to nebyl čas. Postavila jsem se až k němu a fascinovaně sledovala zlacený dřevěný rám. Pak jsem vzala hřeben a začala si pročesávat vlasy. Ve chvíli, kdy jsem si pomyslela, že se příliš setmělo a že bych možná měla rozsvítit, se můj obraz v zrcadle podivně rozostřil.

Hřeben mi překvapením vypadl z ruky.

Přede mnou se rychle zhmotňovala mužská silueta. Postupně získávala jasnější kontury. Ten muž byl mladý a vysoký, prameny plavých vlasů mu padaly do čela.

Zatajila jsem dech. Takovou barvu očí jsem nikdy neviděla. Snad to způsobil nedostatek světla, ale vypadalo to, že jsou stříbřitě šedé. Díval se toužebně, jako by chtěl něco říct. Nejdřív jsem vylekaně ucouvla, ale v jeho pohledu bylo

cosi... Srdce se mi rozbušilo. Nevěřicně jsem k němu natáhla ruku, potřebovala jsem se přesvědčit, že se mi nezdá. Moje dlaň ale nahmatala jen hladký povrch zrcadla. Je skutečný? Působil skoro přízračně.

Ve chvíli, kdy jsem ho viděla tak jasně, jako by stál opravdu přede mnou, můj odraz úplně zmizel.



Ruka mi vystřelila vpřed v marné snaze dotknout se té její, než se úplně ztratí. Pozdě. Viděl jsem jen sám sebe. Svou vlastní tvář, s překvapeným a zároveň zklamaným výrazem. Zmizela.

Couvl jsem, ale dál hleděl do zrcadla. Co když se zase objeví a já budu zrovna otočený? Hrozilo, že tu chvíli propásnu.

A tak jsem stál v setmělém podkroví a nedokázal se ani hnout. Zdálo se mi to? Už dávno jsem nesnil. Tuhle výsadu jsem ztratil ve stejnou chvíli jako duši. Připadala mi tak skutečná! Musela být! Znovu a znovu jsem si v hlavě promítal všechno, co jsem viděl. Hleděl jsem do jejích zelených očí, jako by ještě stála přede mnou. Pomalu a důkladně si pročesávala vlasy.

Cítil jsem se... zvláště. Bylo to něco, co jsem ani nedovedl pojmenovat. Neklid, zvědavost, zaujetí. Už dávno ve mně nic neprobudilo takovou bouři emocí. Každý můj den se tolik podobal tomu předchozímu, že jsem přestal sledovat data, měsíce, roky.

Znovu jsem došel až k zrcadlu a začal je zkoumat. Vypadalo úplně obyčejně. Samozřejmě, krásná práce, vyrobili ho asi velmi dávno. Opatrně jsem ho sundal ze skoby a prohlí-



žel zadní stranu. Pokrývala jívrstva kvalitního stříbrného nátěru. Nic zvláštního jsem neobjevil, ani když jsem — trochu zmatený — dlaní přešel zeď za ním. A tak jsem zrcadlo zase pověsil. Rozčilovalo mě to.

Neustále jsem si představoval její tvář. Ruměnec, který se objevil ve chvíli, kdy mě uviděla. Zneklidňovala mě. Ale jiným způsobem, než mě obvykle zneklidňuje přítomnost lidí. Jako bych cítil její vůni.

A opět přišel záchvat iracionálního hněvu. Nechtěl jsem se cítit takhle! Proč bych měl? Nemohl jsem si něco takového dovolit. Nesmysl!

Seběhl jsem dřevěné schody a přehraboval se v jedné z dosud nevybalených krabic. Brzy jsem našel to, pro co jsem přišel — skicák a pastely. Z auta zaparkovaného před domem jsem vytáhl světlomet. Stejně jako většina šelem vidím i ve tmě, ale barvy mají jiné odstíny a já chtěl přenést obraz její tváře na papír co nejvěrněji.

Hnán nepochopitelným nutkáním jsem pak bleskově vyběhl zpátky do podkroví. Doufal jsem, že se třeba vrátila a já ji zase uvidím. Nebyla tam.

Napadlo mě namířit světlomet přímo do zrcadla a zkusit, jestli se mi nepodaří něco zahlédnout. Světlo se ale striktně drželo fyzikálních zákonů a odráželo se zpět. Vlna zklamání, která přišla vzápětí, mě rozzuřila. Nerozuměl jsem sám sobě.

Posadil jsem se na zem a rozbalil pastely. Ve skicáku jsem přelistoval stránky s několika staršími portréty malovanými ještě v New Yorku a během mého bouřlivého období po rozchodu se Sandrou. Paříž, Moskva, Johannesburg...

Dlaní jsem uhladil papír a sáhl pro žlutý pastel. Bleskově jsem načrtl kontury tváře. Když jsem byl spokojený, použil jsem tmavší barvy. Obrázek pomalu získával hloubku. Oči a rty jsem kreslil jemně a váhavě, jen lidskou rychlostí. Potom přišla na řadu hnědá. Přidával jsem jeden vlas po